

Za krajinou, křížky, živočichy a stromy kousek od Hněvkova ku Blatné

Asi to zná každý, kdo nesedí jen tak za volantem a snaží se vnímat krajinu, kterou projíždí. Mám hodně takových míst, kde si říkám: „Sem se musím podívat, až bude čas“. Jenže ono to tak není. Pak je dobré využít každý drobný náznak, že právě ten pranepatrný bod v pomyslném diáři naší předběžné budoucnosti je krůček před námi.

Tak jsme se vydali. S manželkou, ranním vlakem do Mačkova na Blatensku. Nejlepší na celé cestě tam vlakem pro nás, jakožto pravidelné účastníky akce

V Mačkově - okénko

Buteo (počítání ptačích dravců), bylo zjištění, že jich bylo samotnou cestou ku spatření hodně. Možná by stačilo jen to. Ještě to bylo obohaceno o pohledy na známé rybníky, kopce se skrytými studánkami, přítomnost zajímavých suchých strání nebo osamocených stromů a zapomenutých alejí. Vždy je co objevovat a člověk se může radovat z maličkostí. V Mačkově jsem se těšil třeba už jen na nivu drobného potoka, okolo kterého vlak projíždí těsně před obcí. Nebo na malebnost nádražní budovy, která snad odolává běsnění modernizace či bourání těchto stavbiček. Zajímavostí byla i přítomnost staré roubenky cestou k Novému rybníku. V něm jsem zkoušel hledat drobné vodní živočichy. Ale únorový chlad je ještě ponechal schované. Jen přítomnost vodních rostlin, snad stolítku, nasvědčovala, že ve vegetačním období by nemuselo být marné rybníček prohlédnout. A možná se i pořádně věnovat okolí obce. Zatím jen zůstalo nahlížení do keřů při cestě do Hněvkova s výskytem outkovky pestré. Nebo, nedaleko Hněvkova, přítomnost osamocené křížky na kamenném soklu s letopočtem 2005. K tomu přelet poštolky obecné.

Hněvkov nás zaujal několika starými staveními, kaplí Panny Marie ze skrytou datací 1865 a vzpomínkou na padlé muže v I. světové válce. Před jedním statkem se nečekaně vyskytl odlitek sochy Moa. Cestou z obce nelze přehlédnout přítomnost vody. Potok tekoucí od Němčic se hned za obcí zařezává do meze a po kraji silnice lemované stromy utíká do Mračovského potoka.

Stromy při státní silnici se stávají kapitolou žijící vlastním životem, a to jak pro stromy samotné, tak pro zastoupení různých druhů. Lípa srdčitá, topol kanadský, olše lepkavá, dub letní, bříza bělokorá či vrba hostí různé obyvatele. Kůra lip je porušena drobnými otvory. Zřejmě krasce lipového. Topoly v sobě mají díry daleko větší. A torza pařezů jsou v některých případech vyplněna troudem s chodbičkami. Bohužel zimní prohrabávání okolí stromů toho moc neprozradí. Také zmiňovaný drobný potůček se zdá bez života. V jeho dně se blýskají droboučné šupinky slídy a v pobřežní travině jsou zaseklé vybledlé ulity páskovky keřové. Jinak zatím nic.

Cesta po silnici je nepříjemná a nebezpečná. Auto stíhá auto, velké nákladáky nejsou výjimkou. Proto jsme raději po zhlédnutí starého dopravního značení sešli do nedalekého lesíka označeného jako Bažantnice a podívali se na památník hajného Františka Šlajse. Lesík je tvořen převážně smrky ztepilými, borovicemi lesními a topolem osikou. Půda pole na jeho okraji je plna zrn zvětralého granodioritu a vyzdobena křemennými valouny různých barev.

Kousek dále, opět při silnici do Blatné, rostou po levé straně dvě lípy srdčité. Často si jich cestou do Blatné všimnu. Jejich prosychající kmeny a větve nesou opět stopy po přítomnosti dřeva milujících brouků. Pod kusy dřeva jsem našel malé střevlíčky rodu *Platynus* a hojně rozšířenou stínku obecnou, která zde byla v hojných shlucích. Staré a často poškozené stromy jsou pro zvířata dar. Má je rád hmyz, ptáci i savci. Což je zrovna případ zmiňované aleje.

Vlastně bych zapomněl na krásná, kamenná Boží muka stojící nedaleko zmiňovaných lip.

Dále jsme po silnici do Blatné nepokračovali. Raději jsme se vrátili kousek zpět a u Lapače jsme

Strom u cesty, který už tam za pár dní, měsíců ... být nemusí

překročili Lomnici po úzkém můstku a vydali se směrem k rybníku Přední Řitovíz. Jako první poslové jara nás přivítaly přeletem husy velké. Z protějšího břehu nás pozorovala volavka popelavá a káně lesní. V křovinách bylo něco strnadů obecných a různých sýkor. Pod pohozenými deskami překližek jsem našel drobné, barevné střevlíčky ošlejkové a střevlíčka cf. obecného. Byla to drobná vzpomínka na knihu *Naši brouci* z edice OKO, které je dnes již hodně let.

Nešlo si také nevzpomenout na akce, které pořádá se skupinou ornitologů RNDr. Petr Pavlík a které se těší velké oblibě široké veřejnosti.

Ale to jsme již byli u Blatné. Ještě kousíček cesty do malého lesíku mezi Předním Řitovízem a Zadním Topičem - a i zde je ukryt kus historie.

Bohužel čas pokročil a skoro nevlídné počasí a lidé brouzdající krajinou zatlačili zvířectvo do úkrytů.

Pomyslnou tečkou celého putování byla návštěva zámeckého parku v Blatné s nebojácnými pávy a daňky.

A potom vlakem zpět do Strakonice, s fotoaparátem a několika snímky krajiny a její krás. Stačí to.

